

РЕШЕНИЕ

№ 20117

гр. София, 22.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в публично заседание на 27.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **3396** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на В. А. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], [жилищен адрес] подадена чрез адв. В. Б. И., срещу принудителна административна мярка (ПAM) – принудително преместване на пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач, приложена на 10.02.2026 г. в [населено място] по отношение на лек автомобил „А. А4“ с рег. [рег.номер на МПС] от водач (оператор) на открита платформа с повдигащо устройство в „Паркинги и гаражи – Благоевград“ ЕООД, за което е съставен Приемо-предавателен протокол № 200/10.02.2026 г.

Жалбоподателят оспорва приложената ПAM като незаконосъобразна. В жалбата се поддържа, че при прилагане на мярката са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, като същата противоречи на материалния закон и неговата цел. Излага доводи, че документът, съставен във връзка с приложената мярка – Приемо-предавателен протокол № 200/10.02.2026 г., не съдържа необходимите реквизити на индивидуален административен акт, не е ясно обозначен като ПAM, не съдържа достатъчно мотиви, не индивидуализира ясно органа, приложил мярката, както и конкретното нарушение, въз основа на което е приложена. Поддържа, че в протокола е посочено единствено „престой повече от 3 часа на инвалидно място чл. 29, ал. 3“, без да е изяснен нормативният акт, без да е посочена пълната правна квалификация и без да са изложени фактически основания. Навежда доводи, че притежава карта за паркиране на хора с трайни увреждания, издадена по реда на чл. 99а ЗДвП, валидна до 01.12.2028 г., поставена на видно място в автомобила. Твърди, че в случая е нарушен принципът

на съразмерност по чл. 6 АПК, тъй като се касае за лице с увреждане, упражняващо предоставено му по закон право за преференциално паркиране. Оспорва и наличието на материалноправни предпоставки за прилагане на ПАМ, като сочи, че липсва яснота коя конкретна норма е нарушена, както и че пътният знак Д21 не е бил придружен с допълнителна табела, указваща ограничение от три часа. Навежда възражения, че не са събрани доказателства за извършено нарушение, не са изяснени фактите и обстоятелствата от значение за случая и не е осигурено участие на страната в производството.

Прави искане за отмяна на приложената ПАМ. Претендира разноски по делото.

Ответникът – водач (оператор) на открита платформа с повдигащо устройство в „Паркинги и гаражи – Благоевград“ ЕООД, чрез процесуалния си представител адв. Т., оспорва жалбата като неоснователна. Поддържа, че приложената ПАМ е законосъобразна, тъй като автомобилът е престоявал повече от три часа на място, обозначено за паркиране на хора с трайни увреждания. Излага се, че първоначално автомобилът е бил констатиран на процесното място в 09:23 ч., като служител на дружеството е въвел регистрационния номер в електронната система, след което е отбелязано оставащо време от 180 минути. Соци се, че последващата проверка е извършена в 13:03 ч., когато е установено, че престоят надвишава допустимите три часа.

В представените по делото писмени бележки ответникът поддържа още, че разпоредбата на чл. 36 от Наредбата за реда и условията за престой и паркиране на ППС на територията на [община] предвижда възможност за принудително преместване на ППС, паркирани в нарушение на Наредбата, по реда на чл. 171, т. 5 ЗДВП. Излага доводи, че въведеният тричасов режим цели да гарантира реална достъпност на местата за хора с трайни увреждания и че наличието на валидна карта по чл. 99а ЗДВП не освобождава от задължението за спазване на този режим. Поддържа още, че не е установено жалбоподателката лично да е ползвала автомобила към момента на паркирането, както и че приложената мярка е законосъобразна и съответства на целта на закона.

Прави искане жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира разноски съгласно представен списък. Ответникът се представлява от адв. Т. Т., Адвокатска колегия Б..

Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав, като обсъди доводите на страните, събраните по делото доказателства и като извърши служебна проверка по чл. 168, ал. 1 АПК на всички основания по чл. 146 АПК, приема за установено от фактическа страна следното:

На 10.02.2026 г. лек автомобил „А. А4“ с рег. [рег.номер на МПС] е паркиран в [населено място] на място, обозначено за паркиране на пътни превозни средства, обслужващи хора с трайни увреждания. Мястото е обозначено с пътен знак Д21 и вертикална сигнализация за паркиране на хора с увреждания.

На 10.02.2026 г. в 09:23:59 ч. процесният автомобил е бил въведен в електронната система като проверен на място, обозначено за паркиране на пътни превозни средства, обслужващи хора с трайни увреждания.

Съставен е талон № 0004851 за преференциално паркиране, в който като час на паркиране е отбелязан 09:30 ч.

На 10.02.2026 г. в 13:18 ч. по отношение на лек автомобил „А. А4“ с рег. [рег.номер на МПС] е приложена принудителна административна мярка – принудително преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач, със специализирано техническо средство „паяк“. Като основание за преместването е посочен престой повече от три часа на място за хора с увреждания по чл. 29, ал. 3 от Наредбата. Съставен Приемо-предавателен протокол № 200, в който е отразено, че автомобилът е „принудително преместено със СТС „паяк“ поради следното нарушение: „престой повече от 3 часа на инвалидно място чл. 29 ал. 3“.

На 10.02.2026 г. в 14:31 ч. автомобилът е предаден на В. Д. след заплащане на определените суми. В хода на съдебното производство по делото са представени копия от регистри, приемно-предавателни протоколи, талон за прафаранциално паркиране, снимков материал, копие от Наредба за реда и условията за престой и паркиране на ППС на територията на [община] (Наредбата).

От разпоредбата на чл. 29, ал. 3 от Наредбата се установява, че местата за паркиране на ППС, обслужващи хора с трайни увреждания, се ползват безплатно за период до три часа. В чл. 36 от Наредбата е предвидено, че ППС, паркирани в нарушение на разпоредбите на Наредбата, се блокират или преместват принудително по реда на чл. 171, т. 5 ЗДвП.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима. Подадена е от лице, чиито права и законни интереси са засегнати от приложената принудителна административна мярка, срещу подлежаща на съдебен контрол ПАМ по чл. 171, т. 5, б. б) ЗДвП, в законоустановения срок и при наличие на правен интерес от оспорването.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

При ПАМ по чл. 171, т. 5, б. б) ЗДвП законът не изисква писмена форма за разпореждане на мярката, поради което тя може да бъде приложена и устно, чрез фактическо действие. Това обаче не освобождава ответника от доказателствената тежест по чл. 170, ал. 1 АПК да установи съществуването на фактическите основания, обосновали прилагането ѝ, изпълнението на законовите изисквания и компетентността на длъжностното лице. Когато мярката е разпоредена устно, мотивите ѝ следва да се извеждат от фактите, предхождащи и съпътстващи прилагането ѝ, както и от събраните по делото доказателства – протоколи, снимков материал, регистри и други документи от административната преписка. Тези документи не заместват самата мярка и не са условие за нейната валидност, но могат да служат за доказване на релевантните факти при последващия съдебен контрол. Приемо-предавателният протокол № 200/10.02.2026 г. има удостоверително значение относно извършеното преместване и последващото предаване на автомобила, но не представлява самостоятелен индивидуален административен акт, с който мярката е приложена. Законосъобразността на ПАМ следва да се прецени според фактическите основания, съществували към момента на фактическото ѝ прилагане, а не според формалното съдържание на този протокол.

Съгласно чл. 171, т. 5, б. б) ЗДвП принудително преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или упълномощения от него водач се допуска, когато превозното средство е паркирано в нарушение на правилата за движение на места, обозначени с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване, както и когато създава опасност или прави невъзможно преминаването на другите участници в движението. Следователно разпоредбата съдържа три самостоятелни алтернативни хипотези, при които е допустимо принудително преместване на паркирано ППС: когато превозното средство е паркирано в нарушение на правилата за движение на място, обозначено с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване; когато е паркирано по начин, който създава опасност за другите участници в движението; или когато прави невъзможно преминаването на другите участници в движението. Ето защо за законосъобразността на мярката не е достатъчно да се установи нарушение на правило за престой или паркиране, а следва да се установи и конкретната законова алтернатива, въз основа на която е приложена мярката.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя за липса на компетентност, доколкото от представената Заповед № 61/13.01.2025 г. на кмета на [община] се установява, че водачи/оператори на открити платформи с повдигащо устройство са оправомощени да прилагат

мерки по чл. 171, т. 5 ЗДвП. Обстоятелството, че приемо-предавателният протокол е подписан от инкасатор, събирач на данни и такси, не означава, че именно това лице е приложило ПАМ, тъй като от съдържанието на протокола и фискалните документи се установява, че то е участвало при освобождаването и предаването на автомобила след репатрирането му.

Основателни са обаче доводите на жалбоподателката за липса на доказани материалноправни предпоставки за репатриране. В случая от доказателствата по делото се установява, че процесният автомобил „А. А4“ с рег. [рег.номер на МПС] е бил паркиран на място, предназначено за паркиране на ППС, обслужващи хора с трайни увреждания. Това се установява от снимковия материал, на който се вижда пътен знак Д21 и обозначение за място за хора с увреждания. От доказателствата може да се приеме, че органът е счел за приложим тричасов режим на престой по чл. 29, ал. 3 от Наредбата, но дори да се приеме надвишаване на този режим, това не замества изискването на чл. 171, т. 5, б. б) ЗДвП за наличие на законова предпоставка за репатриране.

Безспорно по делото е и че жалбоподателката е притежавала валидна карта за паркиране на хора с трайни увреждания, издадена по реда на чл. 99а ЗДвП, валидна до 01.12.2028 г., като от снимковия материал се установява, че картата е била поставена в автомобила и е била видима през предното стъкло. Следователно не се касае за неправомерно заемане на инвалидно място от лице, което няма право да го ползва, а за спор относно превишаване на продължителността на допустимия престой.

Неотносими към предмета на спора са изложените от ответника в представените писмени бележки доводи, че не било установено дали притежателят на картата за паркиране е присъствал в автомобила към момента на паркирането. В административната преписка и в приемо-предавателния протокол като основание за приложената ПАМ не е посочено неправомерно ползване на карта по чл. 99а ЗДвП, а единствено престой над три часа на място за хора с увреждания. Съдебният контрол за законосъобразност се осъществява спрямо фактическите основания, въз основа на които мярката е приложена, а не спрямо евентуални други нарушения, които не са били установени и не са послужили като основание за прилагането ѝ.

Съдът приема, че от представените доказателства може да се направи извод, че органът е счел за нарушен тричасовия режим по чл. 29, ал. 3 от Наредбата. Дори да се приеме, че автомобилът е престоял повече от три часа на мястото, това обстоятелство само по себе си не е достатъчно да обоснове законосъобразност на принудителното му преместване. Общинската наредба урежда режима на ползване на местата за паркиране, включително времето ограничение за безплатно преференциално паркиране, но не може самостоятелно да разшири приложното поле на принудителните административни мерки извън изчерпателно предвидените от закона предпоставки. Подзаконов нормативен акт на Общински съвет не може да въвежда нови материалноправни предпоставки за прилагане на принудителна административна мярка извън изчерпателно предвидените в закона хипотези. Разпоредбата на чл. 36 от Наредбата, според която ППС, паркирани в нарушение на Наредбата, се блокират или преместват принудително по реда на чл. 171, т. 5 ЗДвП, препраща към законовия ред и законовия фактически състав, а не създава самостоятелно основание за репатриране извън него. Ето защо при установено нарушение на чл. 29, ал. 3 от Наредбата органът е следвало да докаже и че е налице някоя от хипотезите на чл. 171, т. 5, б. б) ЗДвП.

Не се установява първата законова хипотеза — паркиране в нарушение на правилата на място, обозначено с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване. Представеният снимков материал установява, че мястото е обозначено като предназначено за паркиране на ППС, обслужващи хора с трайни увреждания. От него обаче не се установява

наличието на неподвижен пътен знак или допълнителна табела, предупреждаващи за принудително преместване на паркирано превозно средство. Т. доказателство не е представено от ответника. Наличието на знак, обозначаващ място за хора с увреждания, не е равнозначно на наличие на знак, предупреждаващ за принудително преместване. Това разграничение е съществено, защото първата законова хипотеза на чл. 171, т. 5, б. б) ЗДвП изисква именно обозначаване с предупреждение за принудително преместване, а не само обозначаване на специалния режим на паркиране.

Не се установява и някоя от останалите две законови хипотези. Не се твърди, а и от доказателствата не се установява автомобилът да е бил паркиран по начин, който създава опасност за другите участници в движението, или да прави невъзможно преминаването им. Напротив, снимковият материал установява, че автомобилът е бил паркиран в рамките на обозначено място за хора с увреждания.

При условията на чл. 170, ал. 1 АПК ответникът е следвало да докаже не само престой над три часа, но и че при това нарушение са били налице законовите условия за принудително преместване. Т. доказване не е проведено. Доказването на евентуално нарушение на чл. 29, ал. 3 от Наредбата не замества доказването на законовите предпоставки за принудително преместване. Поради това приложената ПАМ противоречи на материалния закон, което обуславя незаконосъобразност по чл. 146, т. 4 АПК.

Мярката е незаконосъобразна и поради несъответствие с целта на закона. Принудителното преместване е интензивна форма на административна принуда, която засяга фактическото ползване на превозното средство без знанието на собственика или упълномощения водач. Целта на чл. 171, т. 5, б. б) ЗДвП е да се преустановят нарушения, които законодателят е преценил като достатъчно значими – поради изрично предупреждение за репатриране, създадена опасност или невъзможност за преминаване. Когато тези предпоставки не са доказани, прилагането на мярката само поради превишаване на времевия режим по общинската наредба надхвърля законовата цел и не съответства на принципа на съразмерност по чл. 6 АПК. Този извод не означава, че лицата с валидна карта по чл. 99а ЗДвП могат да ползват местата за хора с увреждания неограничено във времето, а само че преустановяването или санкционирането на нарушение на този режим следва да се осъществява чрез предвидените от закона средства и при наличие на законовите предпоставки за конкретната мярка.

По изложените съображения жалбата е основателна, а приложената принудителна административна мярка следва да бъде отменена като незаконосъобразна поради противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона.

С оглед изхода на спора, на основание чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателката следва да бъдат присъдени претендираните и доказани разноски за държавна такса в размер на 5.11 евро. Предвид заявеното искане за присъждане на възнаграждение по чл. 38 от Закона за адвокатурата (ЗА), на процесуалния представител на жалбоподателката следва да се присъди адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 ЗА за осъществено процесуално представителство по реда на чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА. Размерът съдът определя в съответствие с чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа в размер на 511,29 евро.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ принудителна административна мярка „принудително преместване на паркирано пътно

превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач“, приложена на 10.02.2026 г. в [населено място] по отношение на лек автомобил „А. А4“ с рег. [рег.номер на МПС] от водач (оператор) на открита платформа с повдигащо устройство в „Паркинги и гаражи – Благоевград“ ЕООД.

ОСЪЖДА „Паркинги и гаражи – Благоевград“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], пл. „Г. И.“ № 1, да заплати на В. А. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], [жилищен адрес] разноски по делото в размер на 5.11 евро (пет евро и единнадесет евроцента).

ОСЪЖДА „Паркинги и гаражи – Благоевград“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], пл. „Г. И.“ № 1, да заплати на адв. В. Б. И., личен № [ЕГН], Пловдивска адвокатска колегия, адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата в размер на 511,29 евро (петстотин и единнадесет евро и двадесет и девет евроцента). Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 АПК.

СЪДИЯ: